

Någon vet att du är som jag.

Sju deltagare från olika bakgrund och från olika konstnärliga praktiker träffas för första gången, en pedagog och regissör som ska leda projektet och arbetet framåt, till slut en föreställning. Ett början, ett mitt och ett slut. Vad skulle vi fylla detta med?

Vi började med att hitta ramar för föreställningen. Vilka ledord kunde följa oss längs vägen? Vad ville vi säga? Vilket budskap ville vi föra fram? Vi mejslade ut ord som engagerade oss: normer, fördomar, sociala konstruktioner och samhället och andras förväntningar. Därefter fortsatte vi med kreativt skrivande som resulterade i sju olika texter skrivna gemensamt av deltagarna. En efter en lästes texterna upp. Vi hade fått vårt eget gemensamma språk, unikt och skapat av just denna gruppsammansättning. Därefter fick deltagarna till uppgift att skapa en scen utifrån detta arbete. Scenen kunde antingen gestalta texten i sin helhet, vara inspirerad av någon av texterna eller så kunde texterna vara en association vidare till något annat, kanske en självupplevd händelse. Scenen skulle de sedan rollbesätta och med min handledning regissera. Långsamt pusslades dessa scener ihop mot en gemensam dramaturgi och en berättelse byggd som ett collage. Musik valdes ut eller komponerades.

Mitt utforskande arbete som pedagogisk regissör bestod av att dels att handleda deltagaren som var scenansvarig med syfte att hjälpa denna att förverkliga sin konstnärlig idé och dels att handleda deltagarna på scen i deras gestaltning utan att störa intentionen hos personen som var ansvarig.

Någon deltagare skapade en monolog, en annan gjorde ett körarr, en rörelsegestaltning skapades, någon komponerade ett stycke, ett röstcollage byggdes, med mera, med mera.

Min utmaning var att trots så olika konstnärliga röster ändå forma föreställningen till en dramaturgisk helhet. Att bevara den konstnärliga ursprungsidén men ändå hitta ett sorts gemensamt spelart, en gemensam riktning, en bärande dramaturgi. När jag tänker tillbaka blev vårt budskap ungefär enligt det moderna talesättet "no more fucks to give"; trots alla ramar och normer och förväntningar måste vi bryta oss fria! Vi måste frigöra oss och ta makten över våra kroppar, vår identitet och tillåta var och en att expandera sitt handlingsutrymme! Föreställningens epilog blev en euforisk dans tillsammans med de ur publiken som ville gå upp på scenen och dansa ackompanjerad av sång, gitarr, bas, piano trummor och percussion.

Föreställningen spelades på West Pride i juni 2017 och programtexten löd:

En dikt om styrka, en sång om vilshenhet, ett rop efter sexualiteten, identiteten och modet. En viskning om skulden, ett ord om kärlek. En dans för livet.

Medverkande och kreatörer av föreställningen var Marina Brorsson, Karin Eriksson, Frida Glans, Liv Hansen, Madeleine Jonsson Gille, Lotta Lindgren, Caroline Alea Öhrström. På grund av sjukdom fick vi ta in Mikaela Alburg under själva föreställningen.